

ΕΤΟΣ 64ον

28 Φεβρουαρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 9 (3274)

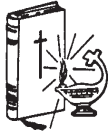
Ο ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Θλιβερή διαπίστωση, η εποχή μας έχοντας ξεχάσει τον Θεό, ξεχνάει και τον Νόμο του, τό θέλημά του, τό ίδιο τό Εὐαγγέλιο! Οἱ πολλοί, παρασυρμένοι ἀπό μία κοινωνία πού ἐνθαρρύνει τήν ἀνθηκότητα, γοπτευμένοι ἀπό τίς τεχνολογικές καί ἄλλες δυνατότητες πού σπρώχνουν πρὸς ἓνα νέο ἥθος χωρὶς ἀρχές καί περιορισμούς, πιστεύοντας τά «κηρύγματα» περὶ ἀπόλυτης ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, πορεύονται στή ζωὴ τους ἀψηφώντας τήν ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος, παραθεωρώντας τίς προειδοποιήσεις γιὰ πνευματικούς κινδύνους καί ἠθικές συνέπειες, ἀπορρίπτοντας ἀξίες καί ἰδανικά. Τό ἀποτέλεσμα; Ποτέ ἀλλοτε στήν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν ὑπῆρχε καταγεγραμμένος τόσος ἀνθρώπινος πόνος, τέτοια φρίκη ἀπό πρωτοφανή ἐγκλήματα, διαρκῶς αὐξανόμενη κατάλληξη γιὰ τό τί μπορεῖ νά μεθοδεύσει ὁ ἄνθρωπος...

Κι ὅμως, ἡ πρόσφατη ἱστορία παρέχει ἐπαρκεῖς ἐνδείξεις γιὰ τό πού καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος ὅταν παραθεωρεῖ τό θεῖο θέλημα καί ἀκολουθεῖ τό δικό του ἀτελές καί ἐμπαθές. Μόνον ὁ εἰκοστός αἰώνας ἔχει νά ἐπιδείξει δύο παγκοσμίους πολέμους μέ ἐκατόμβες ἐκατομμυρίων θυμάτων καί πληγές διαρκεῖς ἕως σήμερα. Ἔχει καταγράψει ἄπειρες ἱστορίες ἐκμετάλλευσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν ἄνθρωπο εἴτε σέ ἐπίπεδο κρατῶν, ἢ.χ. ἀποικιοκρατία· εἴτε σέ ἐπίπεδο ἐθνῶν, ἢ.χ. γενοκτονίες· εἴτε σέ ἐπίπεδο προσώπων, ἢ.χ. σαρκικά ἀμαρτήματα, ναρκωτικά, τοκογλυφία, ἀπάτες κ.λπ. Κι ὅμως, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐπιμένει νά ἐναγκαλιζέται τήν ποικίλη ἀμαρτία, ἀντὶ νά τήν πολεμᾷ, ἀρνούμενος νά παραδεχθεῖ ὅτι αὐτό εἶναι ἡ καταστροφή του.

«Τό ἐπιβίβηλον μέρος τῆς οὐσίας»

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο παρουσιάζει μέσα ἀπό τή γνωστότερη, ἴσως, παραβολή, τόν παραλογισμό τῆς ἀμαρτίας. Κι αὐτό ἀποτυπώνεται ἤδη ἀπό τήν ἀρχή. Ὁ νεώτερος γιὸς ἀπευθύνεται στόν πατέρα του μέ τρόπο ἐπιτακτικό καί, χωρὶς

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε´ 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατρός

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἷς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσο μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσι ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἄναστάς πορεύσασαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωτιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

καὶ νὰ παρακαλέσει, τὸν προστάζει νὰ τοῦ δώσει ὅ,τι τοῦ ἀναλογεῖ ὡς μερίδιο ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία! Προσοχή! Ὁ πατέρας εἶναι ἐν ζωῇ καὶ ἐπομένως, δέν τίθεται θέμα κληρονομιάς περιουσίας. Ὅσο ὁ γονιὸς ζεῖ, εἶναι ὁ νόμιμος ἰδιοκτήτης τῆς περιουσίας του καὶ δέν ἔχει δικαίωμα τὸ ὅποιοδήποτε τέκνο του νὰ διεκδικεῖ τὰ ὅσα πιθανολογεῖ ὅτι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γονιοῦ του θὰ κληρο-

νομήσει. Κι όμως, ο νεώτερος γιός ἐγείρει ἀπαίτηση ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει δικαίωμα... Εἶναι τό βασικό λάθος τοῦ ἀνθρώπου. Ξεχνᾷ ὅτι ὁ κόσμος ἀνήκει στόν Δημιουργό Θεό καί δρᾷ σάν σφετεριστής.

Πῶς ἀντιδρᾷ ὁ πατέρας; «Διεῖπεν αὐτοῖς τόν βίον»! Μοιράζει τήν περιουσία καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ ἀπαιτητικός γιός δέν παίρνει ἀπό λόγια, δέν θά τόν ὠφελοῦσε ἡ θεωρητική συμβουλή, ἀλλῆλᾴ πρέπει νά πάθει γιά νά μάθει, ὥστε στή συνέχεια νά θεραπευθεῖ! Συνακόλουθα, ὁ νεώτερος γιός ἔχοντας ἐμπιστοσύνη μόνο στόν ἑαυτό του καί θεωρώντας ὅτι ὅλα τά μπορεῖ, «μετ' οὐ πολλῆς ἡμέρας συναγαγών ἅπαντα ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν». Πραγματώνεται ἔτσι, τό πρῶτο βῆμα πρὸς τήν ἀμαρτία, αὐτό πού οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «ἀναχώρηση», δηλαδή ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό καί τό θέλημα του.

Ποιά ἡ συνέχεια; Ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ Πατέρες κι ὅπως περιγράφεται στήν παραβολή, ἀκολουθεῖ ἡ ἀθλιότητα. Πάντα ἡ ἀμαρτία προκαλεῖ πνευματική κατάντια, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό τήν προσβολή τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Τό δόλωμα μιᾶς κάποιας ἀρχικῆς ἠδύτητας τό ἀκολουθεῖ τό ἀγκίστρι τῆς ὀδύνης, τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου. Ὅποιος πιστεύει ὅτι ἡ κόπωση βιώνεται μόνο στήν ἄλληλη ζωή, κάνει πολλή μεγάλη λάθος. Ἡ ἐμπειρία τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἡ βίωση τῆς κόπωσης καί ἡ θεώρηση τῆς ζωῆς ὡς μιᾶς φρίκης χωρὶς τέλος. Γι' αὐτό καί οἱ ἀνειρήνευτες καταστάσεις στήν καθημερινότητα, γι' αὐτό καί ὁ πολλοπλασιασμός τῶν ψυχοπαθολογικῶν φαινομένων στήν ἐποχή μας, γι' αὐτό καί ἡ κλιμάκωση τοῦ μαρτυρίου τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

«Ἐλθὼν εἰς ἑαυτόν»

Πῶς ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ὅλα αὐτά; Ἡ παραβολή μᾶς λῆξει ὅτι ὁ Ἄσωτος συνῆλθε στόν ἑαυτό του, δηλαδή συνειδητοποίησε τήν κατάστασή του, ὄχι τόσο τῆς ὑλικῆς, ἐξωτερικῆς ἐξαθλίωσης, ὅσο τῆς ἐσωτερικῆς, πνευματικῆς κατάντιας, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐγωιστικῶν ἐπιλογῶν. Ξεκινᾷ ἔτσι ἡ μεταμέλεια, μιά ἄγουρη, πρώτη μορφή μετάνοιας, πού ὅμως, πρέπει νά ἐξελιχθεῖ καί νά ὠριμάσει, γιατί ἀλλοιῶς ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος νά ἐγκλιωβισθεῖ ὁ ἄνθρωπος στήν αὐτολύπηση καί σ' ἕναν ἰδιότυπο ἐγωισμό θλίψης γιά τά ἄστοχα λάθη στά ὁποῖα περιέπεσε κι ὄχι ἐπειδὴ πίκρανε τόν Ἅγιο Θεό.

Τί κάνει στή συνέχεια ὁ Ἄσωτος; Ἐπανερχεται στήν οἰκία τοῦ πατρός! Δέν καταφεύγει ὅπουδήποτε τοῦ ὑπόσχονται ἀνακούφιση, ἀλλῆλᾴ ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ βεβαιότητα τῆς ἀνάπαυσης. Καί επανερχεται ἀποφασισμένος νά ὁμολογήσει τό λάθος καί νά διαρρήξει τή σχέση μέ τό παρελθόν του. Τί συμβαίνει μετὰ; Πραγματοποιεῖται ἡ ἀποκατάστασή του, μέσα ἀπό ἕναν ὑπέροχο διάλογο μεταξύ τοῦ συνειδητοποιημένου γιοῦ καί τοῦ πάντα ἀναμένοντος Πατέρα. Μεταμέλεια, ἐπάνοδος, ἀποκατάσταση, τά τρία στάδια τῆς μετάνοιας πού σηματοδοτοῦν τήν πνευματική ζωή καί ὠριμότητα.

28 Φεβρουαρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
Βασιλείου όσιου του όμολογητοϋ († 750). Προτερίου Ἀλεξανδρείας ιερομάρτυρος († 457).
Κυράννης νεομάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ († 1751).
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: ΣΤ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Μαρτίου, τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31-46.

Ἀδελφοί μου, ἡ προαιώνια ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας προειδοποιεῖ γιά τήν πίκρα καί τό καταστρεπτικό τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἐπιπόλαιος ὅμως, ἄνθρωπος, πιστεύει ὅτι «ξέρει καλύτερα»... Ἀντί νά ἀντλήσει ἀπό τήν πνευματική πείρα, περιφρονεῖ διδάγματα, ἀρχές καί ἀξίες καί πορεύεται προκλητικά μέ ὄπλο του τήν ἔπαρση καί τόν ἐγωισμό. Εἶναι θέμα χρόνου νά καταστῆ θύμα τοῦ μισόκαλου διαβόλου, νά πονέσει καί νά γευθεῖ τήν ἀπογοήτευση καί ἀπελπισία τῆς ἁμαρτίας. Βεβαίως, ὁ Θεός πάντα περιμένει κι ἡ ἄπειρη ἀγάπη του ξέρει ὅλα νά τά θεραπεύει. Ἄς ἀπορρίψουμε ῥοιπόν, τόν παραλογισμό τῆς περιπέτειας τῆς ἁμαρτίας καί ἄς προσέξουμε τίς προειδοποιήσεις τῆς θείας ἀγάπης!

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΕΠΕΚΟΠΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΤΡΑΜΠΑ, Μητροπολίτου Πισιδίας ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΖΩΗ: ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 14Χ22,50 ἑκατ., σελ. 288)

Ἡ ἀναγκαιότητα ἐνημερώσεως τῶν πιστῶν γιά τίς βασικές ἀρχές τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἶναι ἐπιτακτική ἰδιαίτερα στήν ἐποχή μας, καθώς πολλοί παράγοντες ἔχουν ἀπομακρύνει τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Ὁ λόγιος Μητροπολίτης Πισιδίας κ. Σωτήριος ἀποβλέπει μέ τήν ἔκδοση αὐτή νά βοηθήσει τοὺς ἐνδιαφερομένους, μέ λόγια ἀπλά καί κατανοητά, νά γνωρίσουν τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί τίς βασικές ἀλήθειες τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς. Δέν ἀποτελεῖ μία συστηματική καί πλήρη ἔκθεση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Στά 42 κεφάλαια ἀναφέρεται στήν πίστη τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ, πῶς ζεῖ ὁ ὀρθόδοξος πιστός καί πῶς λατρεῖ τόν Θεό.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, πλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, πλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr